

Det, der taler til Fordel for vort Ændringsforslag, og det, der har bevirket, at vi have stillet Ændringsforslaget, er dette, at vi anse os ikke for berettigede til uden Nødvendighed at knuse eller hindre nogen som helst Mennekelykke, og der kan saa let indtræffe Forhold i Livet, i hvilke Stifforældre og Stifbørn ikke have haft det fjerneste med hinanden at gøre, ja maaske ikke en Gang vide, at de staa i et saadant Forhold til hinanden; de træffe hinanden og ønske at blive gifte, og saa skulle de efter den nuværende Lovgivning straffes, jeg tror med 6 Mars Forbedringshusarbejde. Det er dette, vi anse for en Levning fra en barbarisk Lovgivning og en barbarisk Betragtning, og det har ikke været Forslagsstillerne muligt at træffe nogen som helst rationel Begrundelse af den fortsatte Bestaaen af denne Straffelovparagraf og af det fortsatte Forbud mod Ægteskab mellem Stifforældre og Stifbørn og de øvrige Svogerstabsforhold, som vi have optaget i vort Ændringsforslag. — Det er jo sagt flere Gange i Dag — og jeg er ganske enig med ærede Talere derom — at Samfundslukken beror paa Familielykken. Vi ville ikke være med til at forhindre, at en saadan Lykke dannes, naar der ellers er en Mulighed og Betingelser for, at den kan dannes, og vi have udtrykt det saa moderat og saa lempeligt som muligt, idet vi ikke ville have Forholdet frit men blot ville gøre det dispensabelt. 1537 udstedte Hans afdøde Majestæt Kong Christian III. en Bestemmelse, ifølge hvilken Hor skulde straffes med Dødsstraf. Senere er man, som De ved, kommen saa langt, at dette ikke er Tilfældet, men man kan blot ikke lide, at de Folk, der begaa Hor, maa gifte sig med hinanden, og nu er man i Virkeligheden ved dette Forslag kommen saa vidt, at man slet ikke tager Hensyn til, om de have begaaet Hor med hinanden eller ikke, hvilket jeg finder særdeles fornuftigt. Jeg anfører dette, fordi jeg ved, hvad den højtærede Justitsminister vil svare paa vort Ændringsforslag. Den højtærede Justitsminister vil nemlig være saaledes: Man kan ikke gaa hen og gøre et saadant Forhold dispensabelt, naar det nu straffes med 6 Mars Forbedringshus. Saa vil jeg dertil sige: hvorfor kan man ikke det; Folk, som bleve straffede med Livsstraf paa Christian III.s Tid, kunne nu ved den højtærede Justitsministers Bistand saa Lov til at gifte sig, og saa er der ogsaa en Mulighed for, at man en Gang kunde komme saa vidt, at disse Ægteskabshindringer falde bort, saa at besvørgede i den op- og nedstigende rette Linie saa Lov at gifte sig. Jeg antager, at den højtærede Justitsminister, naar han —

jeg haaber det vil være længe — naar sine Dine op i Elysium og der ser, at Mennekeslægten igen er ved at forandre paa sine Ægteskabsregler, saa maaske med Rædsel vil se, at nu finder man ikke længer 6 Mars Forbedringshus nødvendigt, naar besvørgede ere blevne forelskede i og gifte sig med hinanden, eller Stiffader i Forhold til Stifføtter og de andre Forhold, vi have medtaget. Jeg antager dog ikke, at den højtærede Minister vil betragte denne Hindring med tilsvarende Straffeparagraf som noget af det mest urokkelige, der findes i hele Verden, maaske endog mere end den danske Grundlov, og naar dette er Tilfældet, saa vil jeg spørge: hvorfor skulle vi da ikke forandre lidt paa det allerede nu? Hvis der virkelig er en Mulighed for — og det antager jeg, at den højtærede Justitsminister vil indrømme — at Mennekeslægten ogsaa en Gang vilker sig fra denne Straffebestemmelse for dette Forhold, saa er det altsaa, at jeg gerne rent fornuftmæssig vil have at vide, hvorfor denne Mulighed ikke kunde indtræde allerede i dette Øjeblik.

Det, man i Almindelighed hører, naar der tales om Ægteskab mellem nærbeslægtede, er jo Betragtninger, der kunne samles i to Grupper, dels Betragtninger, der høre hjemme under det moralske Synspunkt, og dels Betragtninger, der vedrøre Arvelighedsforholdet. Med Hensyn til det moralske Synspunkt maa jeg sige, at jeg er nogenlunde fortrolig med de forskellige moralske Opfattelser, der efterhaanden i Tidernes Løb have gjort sig gældende, og det kan jo ikke nægtes, at paa alle Omraader har Mennekeslægten moralske Opfattelse forandret sig, og den vil rimeligvis ogsaa nok vedblive dermed, men aldrig nogen- sinde har jeg truffet en moralsk Opfattelse, der gaar ud paa, at man har Ret til at knuse eller forhindre Mennekelykke. Selv om vi tage den allerlavest staaende Regemoral, er det dog en Moral, der siger, at man ikke har Lov til umotiveret at tilføje Smerte. Her komme vi nu i 1897 til at staa over for et Ændringsforslag, der siger: hvorfor har man Ret til paa dette Omraade at forhindre, at der vilker noget godt frem, hvor der er Mulighed for, at der vilker noget godt frem? Jeg er mig bevidst, at selv om dette Ændringsforslag bliver vedtaget, vil den Dispensation, som den højtærede Justitsminister derved berettiges til at give, kun blive fordret en Gang hvert tiende eller en Gang hvert tyvende Aar, men det er mig selvfølgelig begrebsmæssig ganske ligegyldigt, om det er en Gang hvert tiende eller tyvende Aar, at man forhindrer et lykkeligt Hjem i at danne sig. Hovedsagen er for mig dette, at man moralst ikke